

Catalunya: 'Quo vadis', PSC?

La vida política catalana inicia una nova etapa, emmarcada en el fracàs de la reforma de l'Estatut i la subsegüent sentència del Tribunal Constitucional espanyol. De fet, no s'han assolit cap dels quatre principals objectius que impulsaren la reforma: aconseguir un reconeixement formal, legal, de Catalunya en tant que realitat nacional diferenciada; ampliar i, sobretot, protegir l'autogovern de les constants invasions del poder central; establir unes relacions intergovernamentals de caràcter bilateral, sense que la Generalitat quedés subsumida en una negociació multilateral a 17 bandes, i posar les bases d'un nou sistema de finançament que assegurés uns rendiments similars als del concert econòmic basc.

Resulta completament lògic que, vist aquest fracàs, la percepció i expectatives de bona part de la ciutadania catalana hagin girat vers posicions independentistes. Resultaria incongruent que no creïessin les posicions rupturistes respecte a un *statu quo* que no reconeix Catalunya com a realitat nacional, que la condemna a un autogovern de segona divisió i mala qualitat, i que espolia els seus recursos econòmics. En aquestes condicions, una Catalunya dins de l'Estat espanyol no resulta viable.

De raons per a la independència dins de la UE en sobren: econòmiques, polítiques, internacionals, fiscals, lingüístiques, culturals, simbòliques, esportives, etc. En les democràcies del segle XXI, les voluntats de les majories, si són "clares" i segueixen procediments democràtics, resultaran imparables. En canvi, si

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC CIÈNCIA POLÍTICA UPF

les coses es fan malament, la situació del país quedarà hipotecada durant dècades. Aquesta nova etapa, molt més rupturista, implica una perspectiva internacional clara i estratègies a tres nivells interns: els moviments de la ciutadania –que podrien aglutinar-se, per exemple, a partir de l'Assemblea Nacional per l'Estat Propi recentment iniciada–; les associacions i organitzacions de la societat civil, i els partits polítics i les institucions del país. Resulta important no confondre aquests tres nivells, les seves estratègies i les seves mobilitzacions i organització. La responsabilitat política dels dirigents d'aquests tres nivells és màxima. Cal ambició, plans de ruta clars i transversalitat, però també complexitat, intel·ligència i, sobretot, molta professionalitat.

Previsiblement, en els pròxims anys viurem una radicalització na-

La clau per al futur del país consisteix a veure què farà el PSC: ha de decidir quina és la seva característica dominant, la 'P' o la 'C'

cional en les dues direccions. El principal problema no és què passarà en els sectors espanyolistes de Catalunya (en termes polítics, el suport a PP i Ciutadans probablement creixerà), sinó que passarà en el bloc, quantitativament més important, del catalanisme. I aquí, el punt clau és l'evolució del PSC.

Dit en termes sintètics: tot consisteix a veure si la C passa a ser més important que la P. La pràctica d'aquest partit fins ara ha estat comportar-se, predominantment en els moments claus, com una delegació regional del PSOE. La P ha estat la seva característica dominant, molt per sobre de la C. L'actuació dels seus ministres en el govern central i dels seus 25 diputats actuals en el Congrés resulten equiparables a si haguessin estat escollits a Múrcia o La Rioja.

El PSC és actualment un partit sense nord, sense projecte, sense lideratge i submís al PSOE, un partit nacionalista espanyol imbuït d'una forta cultura jacobina i unitarista que és letal per a Catalunya. La cultura federal i plurinacional són alienes al PSOE.

El PSC ha de decidir què vol ser a partir d'ara, quina és la seva principal col·lectivitat de referència, quin és el seu horitzó. I decidir-ho sense "fugir d'estudi" amb "federalismes" inconcrets. En haver fracassat la lògica del pacte, la lògica política futura serà més aviat una lògica de confrontació.

Catalunya necessita un PSC propi. Un PSC amb una C forta. Si manté la seva posició actual acabarà sent el principal problema per a l'emancipació de Catalunya. El PSC es pot convertir en un càncer per al país. *Quo vadis, PSC?*